

РЕШЕНИЕ

№ 5277

гр. София, 11.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 05.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **5355** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Аламин М., гражданин на Л., ЛНЧ 70002019382 срещу решение № УП-В-48/25.5.2022 г. на Интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано допускане на молба за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут като явно неоснователна.

Жалбоподателят твърди, че е неправилен изводът на административния орган, че молбата му е явно неоснователна. Изтъкнатите от него обстоятелства не са преценени и обсъдени в цялост и пълнота съгласно изискванията в чл. 35 АПК, което е съществено нарушение на процесуалните правила. Не е взета предвид актуалната обстановка в страната по произход.

Ответникът – Интервюиращ орган към Държавната агенция по бежанците оспорва жалбата. Твърди, че са налице предпоставките по чл. 13, ал. 1 ЗУБ за провеждане на ускорено производство. Подробно е обсъдена бежанската история. Спазени са процесуалните правила и материалния закон.

СГП не взе становище по молбата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено следното:

С молба от 4.5.2022 г., подадена от жалбоподателя, е поискано предоставяне на

международна закрила. Жалбоподателят е посочил, че е роден на 11.4.1980 г. в [населено място], Л., гражданин е на посочената държава, по народност - арабин, мюсюлманин сунит, семейно положение - неженен. Личните данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

Видно от протокол за проведено интервю от 25.5.2022 г. жалбоподателят е посочил, че е напуснал страната по произход през март-април 2019 г. Две години е работил в Турция и оттам, на 5.8.2021 г. е влязъл в България, не по законоустановения ред - като е прескочил граничното ограждение.

Чуждият гражданин е мотивирал молбата си с липсата на добре платена работа в Л.. Декрапипар е, че е подал молбата си след като е излежал присъда за трафик на чужденци.

С оспореното в настоящото производство решение, издадено от интервюиращ орган при ДАБ, процесната молба е приета за явно неоснователна. Административният орган е изложил мотиви, че спрямо жалбоподателя не са налице предпоставките за предоставяне стаут на бежанец, поради което следва да се приеме, че той е мигрант. Не е бил преследван, спрямо него лично не е оказвано насилие.

По отношение на искането за предоставяне на хуманитарен статут. Направен е извод, че не се установява наличие на сериозни основания за това – не съществува опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма.

При постановяването му ответникът НЕ е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила по ЗУБ.

Съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 13, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ, за да се приеме, че молбата е явно неоснователна. Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Видно от интервюто, жалбоподателят е посочил, че лично той не е имал проблеми с властите в държавата по произход; не е имал проблеми заради религията, нито никакви други проблеми. Жалбоподателят е посочил в молбата си, че му е било скучно, поради което е напуснал Л.. След 2-г. престой в Турция е решил да стигне до Германия или Италия, за да работи и увеличи доходите си. Молбата е подадена след като жалбоподателят е излежал присъда за трафик.

Предвид така изложеното съдът намира, че следва да се направи извод, че твърденията на оспорващия пред съответното длъжностно лице в ДАБ не съдържат данни за осъществено спрямо него конкретно преследване от страна на официалните власти в родината му, нито за оказване на конкретен контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група.

Въз основа на събраните доказателства съдът намира, че не може да се направи извод, че жалбоподателят търси закрила именно поради осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ - поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, което преследване да стои в причинна връзка с напускането на страната по произход.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут

по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Чл.9, ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

Видно от цитираните по-горе справки, не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

При изследване на териториалния обхват и степента на насилието в Л., видно от представената по делото справка № МД-279/25.5.2022 г. следва да се направи извод, че в държавата по произход на чужденеца, че действително, политическата обстановка в страната е нестабилна. Но, не може да се направи извод, че обстановката достига до границите на въоръжен конфликт, по смисъла, заложен в международното право и правото на Европейския съюз. Налице е възможност за вътрешно разселване. В този смисъл е и изложеното в интервюто от самия жалбоподател, че няма проблеми да живее при семейството си /майка, баща, брат и сестра/ в родния му град.

Следователно, от доказателствата по делото не може да се направи извод, че са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, което е обстоятелство, относимо към предоставянето на хуманитарен статут.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в Република България. Личните, респ. - икономическите мотиви на жалбоподателя да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган. Налице са предпоставките на чл. 13, ал. 1, т. 1 ЗУБ, за да се приеме, че молбата е явно неоснователна.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, съобразно фактите от личната му история и въпроса относно сигурността в страната по произход. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и

жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.
Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Аламин М., гражданин на Л., ЛНЧ 70002019382 срещу решение № УП-В-48/25.5.2022 г. на Интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано допускане на молба за предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут като явно неоснователна.

Решението НЕ подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: